

Nebojte se lidí,

tak začíná evangelium této neděle a Ježíš tato slova směřuje k apoštolům. Ještě dvakrát uslyšíme dnes slovo „nebojte se“.

Je staré pořekadlo: strach má velké oči a víme, že je to tak. Jako děti jsme mohly prožívat po zhlédnutí nebo vyprávění

něčeho strašidelného, nepříjemné pocity, když jsme šli večer spát. Každý stín v pokoji nám připadal podezřelý.

Je konec června a pro některé něco končí a začíná něco nového. Myslím tím na žáky devátých tříd, končící studenty středních a vysokých škol, před kterými se otevírá nová etapa života. Vykonali přijímací zkoušky, maturity, státnice. Někteří uspěli a byli přijati tam, kam si představovali, někteří ne a pro úspěch se pokusí o další pokus. Zvláště je a jejich rodiče bych chtěl povzbudit: svět se jednou zkouškou nezboří a člověk objeví množství dalších dobrých a krásných možností života. Otec Jacques Pillippe učívá na svých exerciciích, že neúspěch a strach se podobá tomu, jako bychom měli na očích klapky, jako mívali koně, aby se nelekali. Tyto klapky, které nasazuje strach, vytváří točení se v kruhu svého problému. Když se však klapky strachu a problému sundají, člověk může uvidět celý široký svět dalších možností. Klapky nám s láskou pomůže sundat Pán, který učí: nebojte se, u vás jsou spočítány i všechny vlasy na hlavě.

Nebojte se lidí, učí Ježíš své učedníky, když je posílá do světa hlásat evangelium. Myslím dnes ještě zvláště na ty studenty, kteří končí svá studia, zvláště studenty teologie, kteří včera přijali v brněnské katedrále jáhenské a kněžské svěcení. Jiní studenti, zvláště někteří z našich Stojanových kolejí již připravují své svatby a jsou i ti, kteří volí řeholní způsob života. Vám všem bych rád otcovsky řekl: Nebojte se lidí, nebojte se nových situací a možností, nebojte se být těmi, co nesou evangelium. Od budoucích duchovních se to očekává, ale nést evangelium jsou povolání i ti ostatní. Když jsem nastupoval na základní vojenskou službu, tak v malé brožuře s názvem „Křesťan na vojně“ stálo: Neboje se už první večer na jizbě, kde budou ostatní vojáci sednout na postel, udělat kříž a pomodlit se. Když to uděláš první večer, nebudeš mít problém se modlit i dny další. S trochou nejistoty jsem to tak vykonal, čekal jsem na úšklebky a poznámky ostatních spoluvojinů, a že nás na pokoji bylo. Nikdo nic. Naopak, po měsíci jich se mnou šlo na mši do kostela kolem pěti kluků z pokoje, někteří tam byli poprvé.

Tak milí přátelé, nebojte se lidí a za Ježíše se stydět skutečně nemusíme.